

Agatha Mystery

Primera edició: setembre del 2014

Títol original italià: *Destinazione Samarcanda*

Idea original de Mario Pasqualotto.
Projecte editorial d'Atlantyc Dreamfarm, s.r.l., Itàlia,
en col·laboració amb Luca Blengino.
Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi
Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014 Atlantyc Dreamfarm s.r.l., via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
Publicat per primera vegada per Istituto Geografico De Agostini, S.p.A.,
Novara, Itàlia.

© 2014 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2014 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantyc S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyc.it, www.atlantyc.com

Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com
lagalera@lagaleraeditorial.com

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella.
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-13.184-2014
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5230-2

No és permès d'emmagatzemar, reproduir o transformar de cap manera, ja sigui electrònica o mecànica, incloent-hi la fotocòpia o l'escaneig o qualsevol altre sistema d'emmagatzematge, la totalitat o part d'aquest llibre sense l'autorització escrita del propietari del copyright. Per a més informació, adreceu-vos a Atlantyc S.p.A.

Sir Steve Stevenson

DESTINACIÓ SAMARCANDA

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera

SETZENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

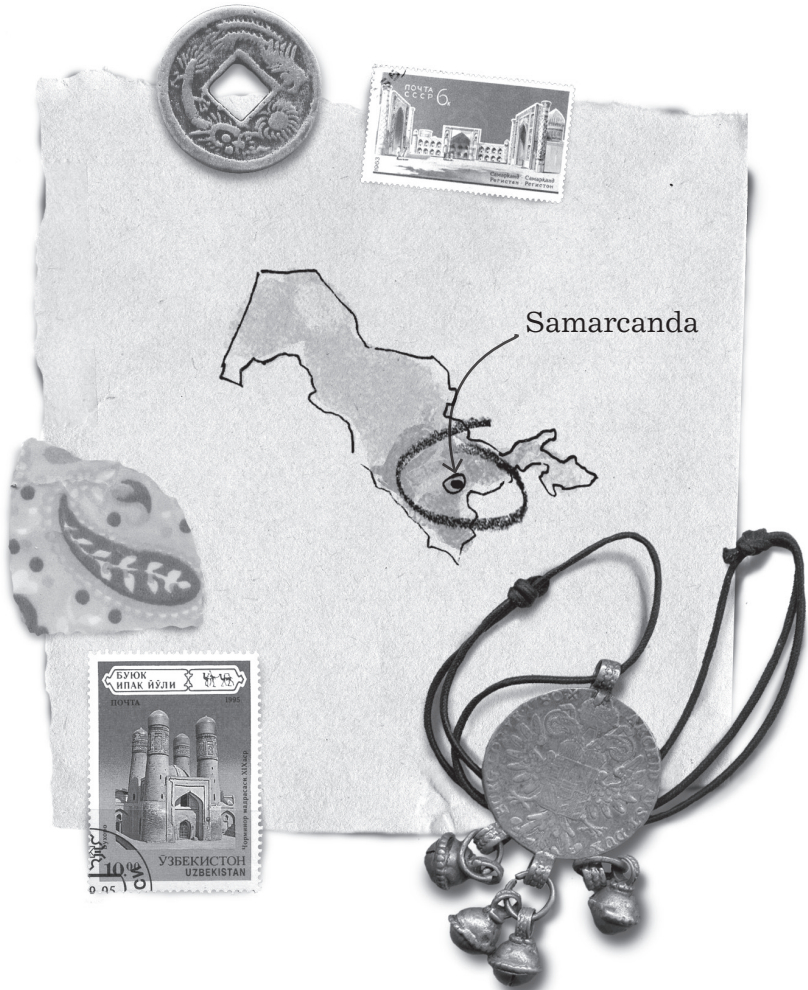

Oncle Lester

Té una llarga barba de víking i sempre va vestit de cuir. Motorista rodamón, li encanta la llibertat.

DESTINACIÓ: UZBEKISTAN

OBJECTIU

Volar a Samarcanda per desemascarar el lladre que ha robat la valuosa catifa conservada en una sala molt vigilada d'un museu acabat d'inaugurar.

Era un dissabte de principis de juny i el sol feia brillar els gratacels de la City de Londres. Els vidres del Baker Palace reflectien un cel blau intens, cobert de nuvolets blancs que semblaven flocs de cotó fluix.

A l'últim pis de l'edifici, l'àtic quedava amagat per una espessa selva d'antenes parabòliques.

En general, l'interior era un caos, amb la moqueta plena d'extravagàncies tecnològiques, revistes de música i caps de pizza buides.

Aquell dia, però, hi regnava un ordre insòlit. Durant tota la nit, en Larry Mystery s'havia esforçat a deixar el pis presentable, ficant una andròmina

rere l'altra a la desena de bosses negres que ara s'acumulaven en un racó.

El noi va sortir de sota el gran escriptori, cobert d'ordinadors i aparells electrònics d'última generació. Era pàl·lid i sec, i feia unes ulleres ben profundes. Portava un esmòquing molt elegant, negre com els seus cabells i guarnit amb un corbatí de seda i un parell de sabates de xarol.

—Per la barba de la reina —va gemegar—. Aquí tampoc no hi són!

—Saps que no m'agrada que parlis així —va remarcar la dona, que s'estava immòbil al mig de la sala—. Sa Majestat la reina d'Anglaterra no té barba. No sé per què t'entestes a repetir aquesta exclamació tan poca-solta.

Malgrat que la gran majoria dels seus parents es pensava que estudiava per ser publicista, en Larry estava matriculat a l'Eye International, la prestigiosa escola d'investigació que formava els millors detectius del Regne Unit. En les perilloses

missions que havia dut a terme voltant pel món, el noi s'havia hagut d'enfrontar a delinqüents de la pitjor mena, i així i tot la seva mare encara tenia el poder d'aterrir-lo tant com el criminal més dur.

La Sybil Donnington-Groove era una dona d'uns quaranta anys, bonica i menuda. Portava els cabells llargs i negres recollits en un monyo, ulleres i un vestit jaqueta de ras gris fet a mida. De braços plegats, observava el fill amb desaprovació.

—Saps prou bé que és molt important, el paquet que et vaig confiar. I també saps que per a mi la puntualitat és sagrada. Per tant, senyoret, valdrà més que records ara mateix on l'has ficat.

O creu-me que tindràs el pitjor problema de la teva vida.

—Em pensava que l’havia deixat aquí, sobre la taula! —es va lamentar en Larry.

—I com és que ja no hi és?

—No ho sé, per la barba de la..., aaa, perdona...

—Si no féssim tan tard, ja hauria ideat un càstig com n’hi ha pocs —va sospirar ella.

—Tinc catorze anys. No trobes que ja sóc una mica massa gran perquè em castiguis?

—No ho empitjoris, Larry Mystery! Sóc la teva mare i tindré dret a castigar-te encara que en tinguis cinquanta.

Amb un sospir, el noi va tornar a buscar.

Després del divorci, la Sybil Donnington-Groove havia recuperat el cognom de soltera, però durant un curt període de la seva vida s’havia dit Sybil Mystery. Quinze anys enrere, s’havia casat amb en Samuel Mystery, que en aquella època treballava d’arquitecte de jardins a la cort dels

reis d'Anglaterra. Ella tot just havia començat la seva carrera al palau de Buckingham, on gestionava totes les reunions públiques i privades dels monarques anglesos. De la seva unió en va néixer en Larry, però el matrimoni no va durar gaire. D'altra banda, costava imaginar dues persones més diferents: en Samuel era tan alegre, impetuós i poc de fiar com la Sybil austera, obstinada i inflexible. I eren justament la seva meticulositat i la seva puntualitat suïssa el que li havia permès fer carrera a palau.

La Sybil estava tan compromesa amb la feina que era capaç de deixar la família de banda. Feia almenys tres mesos que no treia el cap pel Baker Palace, tot i que cada dia pensava a trucar a en Larry i atabalar-lo perquè no es descuidés de rentar-se les dents i estudiés amb regularitat.

—I encara et sorprèn que no trobis les coses?
—va saltar—. Tu has vist on vius? Has vist com tens el pis?

En Larry va pensar amb una ganyota en la nit en blanc que havia passat per tenir l'apartament més o menys ordenat, però es va estar de rebatre la seva mare. La Sybil, implacable, va assenyalar les bosses d'escombraries amuntegades al fons de la sala.

—Per no parlar dels teus repugnants hàbits d'alimentació. T'atipes de talls de pizza i menjar preparat i no et dignes ni a llençar els envasos. Ets pastat al teu pare, tu! Un desastre amb potes.

En Larry no va contestar. Estava massa enfeinat remenant la sala, a la recerca desesperada del minúscul paquet embolicat amb paper daurat que reclamava la seva mare.

Aquell era un dia molt especial per als Mystery: a la catedral de Saint Dunstan-in-the-West, al cap de mitja hora, tindria lloc el casament del cosí Darren.

Moltíssims parents, entre ells la seva genial cosineta Agatha, es reunirien per celebrar-ho.

Però l'èxit de la cerimònia depenia justament del paquet que en Larry no trobava.

En Darren tenia vint-i-nou anys. Com tots els membres de la família Mystery, tenia una feina força estranya: era enigmista i s'encarregava de fer els mots encreuats que cada dia apareixien al *Times*, el diari londinenc més antic i prestigiós. Aquella tarda es casaria amb la seva promesa Loretta, una actriu de teatre brillant.

Durant l'època en què havia estat casada amb en Samuel, la Sybil havia agafat molt d'afecte al «petit Darren», que aleshores tenia uns catorze anys. Amb motiu del casament, s'havia ofert per encarregar-se del regal més important: els anells que els nuvis s'intercanviarien a l'altar.

Per a en Larry, passar per l'orfebre a buscar-los no havia estat cap problema, però, després, vés a saber on els havia deixat.

El noi va adreçar una mirada fugissera a la seva mare, que es mossegava el llavi.

Havia de trobar els anells tant sí com no o ja havia begut oli.

—És clar! —va exclamar fent petar els dits—. Ja sé què faré.

Sota la mirada escèptica de la Sybil, en Larry va treure l'EyeNet, l'artefacte supertecnològic multifunció que rebien tots els alumnes de l'Eye International.

—Mira, mare, en cas de necessitat, aquest aparell també funciona com un detector de metalls. Gràcies a això, trobar els anells serà bufar i fer ampolles!

—Fes el que vulguis —va dir la dona, exasperada—. Però afanya't! El taxi ens espera a baix des de fa tretze minuts... I si ens perdem l'entrada dels nuvis a l'església, serà pitjor per a tu.

Seguint el pip-pip somort que venia de l'artefacte de titani, en Larry es va bellugar amb compte al llarg de les parets de l'habitació.

Quan el so va augmentar d'intensitat, el noi

va entendre que havia detectat l'or dels anells. Naturalment, havien acabat en una de les bosses amuntegades al fons de la sala.

—Aquí tens els anells! —va dir somrient i allargant el paquet a la seva mare. Estava una mica llefiscós perquè havia caigut dintre d'una capsa d'hamburgueses buida—. Ho veus? En el fons

no és mala idea no haver llençat de seguida les escombraries!

La Sybil li va adreçar una ullada gèlida i es va encaminar cap a la porta d'entrada.

El noi també se n'hi anava, però just aleshores l'EyeNet va emetre un soroll molt fort. Era un missatge de l'UM60, el seu professor de Pràctiques d'investigació: acabaven de reclutar en Larry per a un nou cas. Va tenir el temps just de llegir el text que feia pampallugues al vídeo.

AGENT LM14,

NOVA MISSIÓ.

DESTINACIÓ: SAMARCANDA, UZBEKISTAN.

OBJECTIU: DESCOBRIR LA IDENTITAT D'UN

MISTERIÓS LLADRE D'ART I RECUPERAR

EL BOTÍ ROBAT AL MUSEU D'ULUGH BEG.

SORTIDA DE LONDRES D'AQUÍ A QUATRE

HORES.

—Què, et bellugues? —va cridar la Sybil des del replà.

En Larry va sospirar. En aquell moment no tenia temps de preocupar-se de la missió. Es va ficar l'aparell en una butxaca de l'esmòquing i va seguir la seva mare cap als ascensors.